

Industrilande end Danmark, betinger en dybtgaaende Forskjellighed i Toldopfattelser, ligesom disse ogsaa maa paavirkedes paa en anden Maade end hos os af Hensynet til Arbejderbefolkningen, al den Stund begge Lande saa langt fra kunne give deres ledige Hænder Bestjæftigelse, at store Sværme derfra maa søge den her i Landet, og det vil let sees, at i dette dobbelte fra vort saa forskellige Forhold ligger der gode Grunde til en fra vor ligesaa forskjellig Toldpolitik, Grunde, der dog — hvor gode de end i og for sig kunne være — sikkert nok ikke vilde have været mægtige til at gennemføre „Svingningen“, dersom ikke i hine Lande de agrariske Interesser i et strengt Bestyttelses-system vare faldne fuldtud sammen med de industrielle. Enhver, der er fortrolig med Tsjerne i vor Nabolandes Toldsvingninger, vil vist indrømme, at det snarest er de agrariske Interesser, der have afgivet den væsentligste Svingkraft. Ganste anderledes her, hvor en Toldbestyttelse kun kan komme Industrien til Gode, og det endda kun paa Agerbrugets Beføstning. Hvis et lignende Forhold havde været tilstede i Tydskland—Sverige, troer man saa, at disse Lande havde udført Svingningen? Hvorfor da her følge et Exempel, der hviler paa Forudsætninger som vi savne?

Mindretallet finder det ikke ganske utænkeligt, at Flertallet i en affluttende Bemærkning kunde ville gjøre gjældende, at Mindretallets hele Argumentation bundede i en ren Misforstaaelse, den nemlig, at Flertallet skulde være mere protektionistisk end tidligere Udvalgsflertal, og for et saadant Tilfældes Skyld anser Mindretallet det nødvendigt, allerede paa Forhaand at henvise til, hvorledes Vædringsforslagene, paa hvilke Flertalsmedlemmernes Navne (om end ganske vist med nogen indbyrdes Spredthed) findes, ville give ubedragelige Vidnesbyrd om protektionistiske Tilbøieligheder, der snart give sig Udslag i Forsøg paa en indirekte Forhøielse af Bestyttelsen, ved f. Ex. at foreslaa eller tiltræde

Forslag om Frigjørelse af Raaprodukter, som Kul, raa Metaller, Træ o. s. v., snart i Forsøg paa ikke blot en direkte Forhøielse, men endogsaa en hel ny Udvidelse af Bestyttelsen til hidtil ubestjttede Industriprodukter, som Cement, brændt Kalk, Kunstsmør og sidst men ikke mindst vort Brødmel. Disse Antydninger ville formentlig til Trods for deres Sammentrængthed være tilstrækkelige, og Mindretallet skal derfor afflutte sine almindelige Betragtninger med kort og tydeligt at præcisere:

- 1) at det staar paa det af Landstinget ved tidligere Toldlovsbehandlinger indtagne moderat-konservative Standpunkt: „ingen yderligere Udvikling i Retning af Bestyttelse, og ingen brat Vortkastelse af en tidligere ydet Bestyttelse; medmindre saadant kan ske uden at træde berettigede Interesser for nær“.
- 2) at det ligeledes staar paa det af saavel Regjeringen som Landstinget hidtil bestemt høvedede Standpunkt: „ingen Medgang (i alt Fald ingen nærværdig) i Statsindtægterne ved en Toldrevision“, og
- 3) at det anser det for en eftertrættelsesværdig Reform i vort indirekte Skattesystem, om der kunde finde en saadan Omlægning Sted, at Tolden paa en Del af den store Befolknings almindeligste Fornødenhedsartikler og Brugs-gjenstande sølelig nedsettes, imod en mindst tilsvarende Forhøielse af Afgifterne paa Nydelsesmidler af en saa tvivlsom Art, som alkoholholdigt Øl, Brændevin og Tobak.

Hvad Enkelthederne angaar, vil det formentlig være tilstrækkeligt at gjøre nogle Bemærkninger til blot et Par enkelte Punkter: nemlig den af Flertallet foreslaaede Ophævelse af Skibsafgiften og den af samme tiltraadte Ophævelse af Kultolden samt dets Modstand mod en Nedsettelse af Tolden paa Sukker. Min Stilling til Skibsafgiften turde være bekendt nok til, at jeg her kan lade den være uomtalt, anderledes overfor Kultolden, hvis Ophævelse maa antages at ville øve